

Παράξενη πολιτεία

του Κώστα Κάβουρα

Τάε κβο ντο. Το προσωρινό σπίτι των απόκληρων αυτού το κόσμου. Αυτών που άφησαν τα σπίτια τους, γιατί έμειναν μισογκρεμισμένα από τα πυρά του εχθρού. Το καταφύγιο όσων τα έβγαλαν πέρα με τα κύματα και κατάφεραν να προσεγγίσουν την “ειρηνική” Δύση.

Τη Δύση που τους περίμενε με ξενοφοβία, φράχτες, συνοριοματσους και χωρίς τις στοιχειώδεις υποδομές για να τους υποδεχτεί. Τη Δύση που τους άφησε να θαλασσοπνίγονται στα σύνορά της. Τη Δύση, που μόνο όταν η κατάσταση άρχισε να γίνεται ανεξέλεγκτη, έβαλε το θέμα στο τραπέζι της συζήτησης και προσπάθησε να αναζητήσει λύσεις.

Αυτοί οι γελαστοί σκούροι τύποι και τύπισσες, πέρασαν από σημεία και τέρατα αλλά δεν το βάζουν κάτω. Άφησαν πίσω δουλειές, κόπους μια ζωής, ίσως και μέλη από τις οικογένειες τους, για να φύγουν μακριά από το πόλεμο. Για να βρουν ένα κομμάτι γης απ' όπου θα μπορούν να κοιτάνε τον ήλιο χωρίς να τους σκιάζουν τα βομβαρδιστικά και να ακούν τους ήχους της φύσης χωρίς να παρεμβάλλονται οι εκκωφαντικοί ήχοι από τις μπόμπες που πέφτουν τριγύρω.

Μεταξύ τους μικρά παιδιά. Παιδιά που από τα πρώτα χρόνια της ηλικίας τους θα έχουν στο μυαλό τους βαθιά χαραγμένη την ανάμνηση της υγρής αγκαλιάς της μάνας μέσα στο πλοiάριο, το φοβισμένο βλέμμα του πατέρα για το τι τους ξημερώνει και τον ήχο από το μικρότερο αδερφάκι που κλαίει γιατί πεινάει ή κρυώνει.

Τουλάχιστον τώρα η θάλασσα και η πλατεία αποτελούν παρελθόν. Βρέθηκε ένα γήπεδο που τουλάχιστον θα τους προστατεύει από τη βροχή και το κρύο. Αν στοιβάξουν προσεκτικά τις σκηνές και τα πρόχειρα καταλύματά τους θα καταφέρουν να μπουν όλοι εκεί μέσα. Είναι πολλοί βλέπεις. Αν μετρηθούν αγγίζουν τους χίλιους επτακόσιους.

Σ' αυτή τη νέα παράξενη πολιτεία έκαναν και κάποιους φίλους. Μια χούφτα από εθελοντές που τους νοιάζονται και τους βοηθάνε. Μια χούφτα ανθρώπους που τους νιώθουν και με αυτοθυσία κάνουν ότι μπορούν για να τους ανακουφίσουν. Κάποιους που δεν τους κοιτάνε με τρόμο ή απαξίωση. Είναι και κάποιοι που πηγαινοέρχονται συνεχώς και φέρνουν ρούχα, κουβέρτες, φάρμακα και φαγητό. Τα απαραίτητα για να βγει κι αυτή η νύχτα και αύριο βλέπουμε.

Υ.Γ. Δεν υπάρχει πιο σοκαριστική εικόνα από παιδικές ζωγραφιές που απεικονίζουν τανκς, γκρεμισμένα κτίρια, μπόμπες και όπλα. Δεν υπάρχει όμως και πιο μαγευτική εικόνα απ' τη χαρά στο πρόσωπο ενός προσφυγόπουλου την ώρα που του δίνεις μαρκαδόρους και μπλοκ ζωγραφικής για να μπορεί να ζωγραφίζει αυτά που έχει στο μυαλό του.